

CRÉA

tivi

ESCENAGRAN:
REPENSEM
-NOS

TAT

Mai hauríem pensat que viuríem una situació com la que ens està tocant viure aquests dies. Moltes coses que fins ara ens semblaven inqüestionables o inamovibles ara ens estan posant a prova. Segurament ens fan ser més conscients que, malgrat la situació d'incertesa, el nostre cervell ens fa seguir caminant, avançant i ens porta a imaginar nous escenaris per no deixar d'oferir-vos el que més ens agrada: la cultura.

Durant aquest confinament hem vist que està canviant la manera de treballar, d'aprendre, de relacionar-se i també de consumir cultura. No obstant, s'ha fet encara més palès que necessitem la cultura per nodrir la nostra ànima i aferrar-nos a la creativitat dels nostres artistes, també, com a via d'escapament.

Des d'escena grAn seguim treballant amb la voluntat i esperança que aviat podrem retrobar-nos amb tots vosaltres i compartir molts moments en què les emocions ens fan sentir més vius que mai. És per això, que us hem preparat un conjunt de revistes que publicarem cada dues setmanes a la nostra web. Volem compartir diferents reflexions per fer-vos partícips a vosaltres de tot el que ens inquieta, ens fa pensar i sobretot repensar-nos.

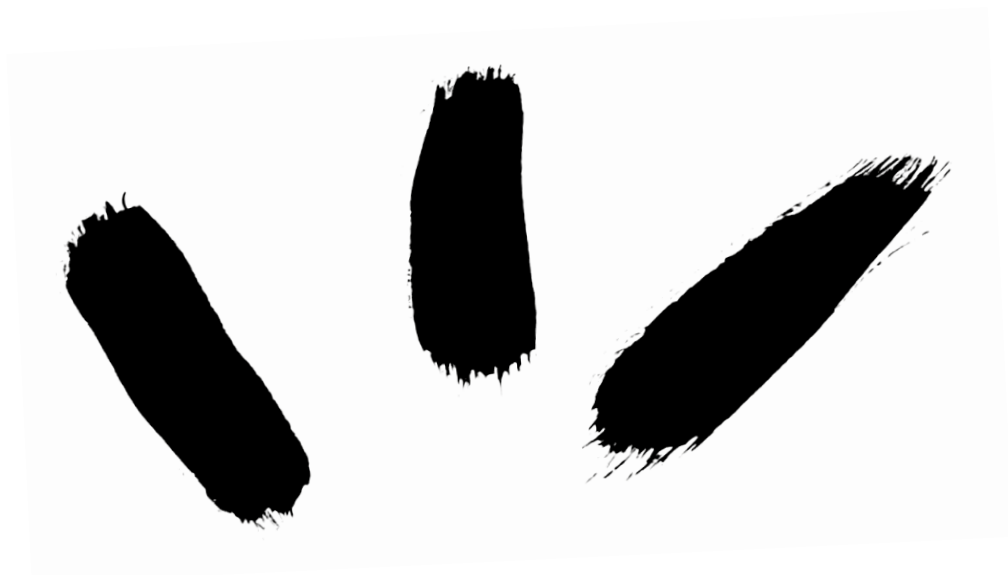
La quarta revista gira al voltant de la creativitat. Què seríem els humans sense la creativitat? Com seria el món sense aquesta? Parlem amb la regidora de Cultura de Granollers, la Maria Villegas i amb l'investigador Nicolás Barbieri. També coneixereu les opinions d'artistes locals i també la dels d'espectadors, part essencial d'Escena grAn. Ens acompanyeu a reflexionar?

**REPENSEM
-NOS**

La bústia

Volem escoltar la vostra opinió! Si voleu fer-nos arribar les vostres reflexions o suggeriments sobre el moment que estem vivint actualment, ens podeu escriure a info@escenagran.cat. Intentarem publicar les vostres opinions en el proper número de la revista Repensem-nos. Gràcies!

núm. 04
30.06.2020

“La cultura ha de ser transformadora. Ara, més que mai”

Maria Villegas i Nicolás Barbieri

Maria Villegas és la regidora de cultura de l'Ajuntament de Granollers. Llicenciada en Sociologia i amb un màster en Participació Ciutadana i Polítiques Locals ambdós a la UAB, ha treballat en diversos projectes culturals. Ara col·labora també amb ICC Consultors Culturals. Nicolás Barbieri és investigador cultural i professor de la UAB. Doctor en Ciències Polítiques i amb un grau en Humanitats, s'ha centrat a fer recerca en l'àmbit de les polítiques culturals i socials, centrades en els drets i les desigualtats socials. Hem parlat amb tots dos per posar llum al futur incert de la cultura.

El sector de la cultura és resistent. Amb dificultats va superar l'anterior crisi econòmica (i el fatídic IVA del 21%), però la Covid-19 ha tornat a colpejar el sector. Està tocat de mort o, com sempre, resistirà?

Maria: Dir que el sector de la cultura està tocat de mort seria enganyar-nos. El sector ho resisteix tot. El que no podem és pensar que, com que resisteix qualsevol cosa, no cal fer res, que ja se'n sortirà. Nosaltres, les administracions, hem de ser-hi. Hem d'anar al costat del sector.

Nicolás: Segons del sector cultural que parlem, estarà més o menys tocat. No és el mateix el sector cultural basat en el treball local comunitari que un sector cultural que es basa en grans esdeveniments. Un aspecte que s'ha ampliat són les desigualtats. Tant pel que fa a la formació cultural, com a la creació cultural, el consum, etc. Totes aquestes desigualtats s'han agreujat pel tancament de molts equipaments.

Fer accessible la cultura per a tothom.

Nicolás: Tothom té cultura, tothom en menys o més mesura participa de la vida cultural de la seva comunitat, del seu entorn i això costa de veure-ho. Les administracions públiques han de reconèixer aquest fet: tothom participa de la vida cultural d'alguna manera o altra. Les maneres de participar són molt diverses. Això no vol dir que no existeixin desigualtats en les maneres en què participem, dels recursos disponibles... Així doncs, el primer seria revisar si estem reproduint determinades desigualtats. Si tenim desigualtats en un entorn concret, en un barri amb unes característiques, en una ciutat amb un perfil sociodemogràfic... La idea de l'equitat no vol dir donar la mateixa cultura per tothom, fer arribar la cultura, com una missió, al poble. S'ha de fer a partir de les necessitats i maneres de participar de la ciutadania, com enriqueix, ens relacionem i ens aproximem a allò que fan.

Maria: La pregunta que em faig és, tothom se sent convidat o tothom s'ha de sentir convidat a participar del que fem als nostres equipaments? O potser ens hem de plantejar què és el que estem fent en els nostres equipaments. Hem de trencar aquesta barrera de fer arribar la cultura, aquesta manera d'entendre la política cultural des de les institucions, primer per veure que tothom fa cultura a la seva manera, tot el que ens passa a la nostra vida és cultura. Per mi la cultura és i sempre serà transformadora, però des de les administracions no ajudem a fer que sigui transformadora. I jo, ara que estic dintre, em pregunto què estem fent? Com pot ser que reproduïm aquestes desigualtats? Com hem de fer aquest canvi, fer el clic i posar-nos al servei de tothom? Posar la cultura al servei de tots perquè hi participin com vulguin, com puguin i que ens permeti conèixer cultures que se'ns escapen.

Quines propostes es poden fer per pal·liar aquestes desigualtats?

Maria: Des de l'administració hem de ser valentes, fer assaig/error, anar fent proves. Tenim uns recursos i hem d'utilitzar-los perquè després puguin servir a altres agents culturals, als equipaments. Hem de ser pioneres en provar coses. I si ens centrem en les arts escèniques, hem de deixar de ser sols exhibidores d'allò que s'està creant i s'està produint. Hem de ser més agosarats i coproduir, donar suport a la creació. Quan vaig arribar, vaig veure que des de l'Auditori es feien molts projectes vinculats a l'educació i amb la part pedagògica. Fomentem aquest binomi cultura-educació. Una manera de superar les desigualtats és quan la cultura va de la mà de l'educació.

Nicolás: Des de la Universitat vam realitzar un projecte de recerca sota el nom de l'equitat en les polítiques culturals. L'estudi contemplava tres grans

línies. Primer assenyalàvem la relació entre la cultura i l'educació. No es tracta de portar els nens als museus o als auditoris, sinó que un claustre d'una escola pugui incorporar les dinàmiques de creació cultural o sobre la manera en què el museu o l'equipament cultural concep el seu servei educatiu. Una segona línia del treball ens va portar a un equipament cultural d'El Prat. Vam investigar sobre l'ús de la biblioteca per part dels joves. Aquests feien servir la biblioteca d'una manera que l'administració no es plantejava. Vam voler preguntar als joves com s'imaginaven aquest equipament cultural i a partir d'aquí treballar en alguna alternativa. Plantejar-los, per exemple, si els agradava una determinada música, fer un taller amb una persona professional del sector. Aportar una visió de qualitat a partir de les seves experiències personals. La tercera línia de treball feia incidència en les entitats que treballen per arribar a les persones d'una manera diferent, lluny dels equipaments culturals. La cultura no és només el que passa en uns equipaments culturals. Entendre que la cultura pot venir d'altres serveis i altres àrees no essencialment culturals. Aquesta visió obria una línia de treball per trencar amb certes desigualtats, perquè potser en aquestes àrees s'està arribant a gent que des de l'àrea cultural no es connecta. Maria: Pot ser que el setembre les administracions locals hàgim de cedir espais culturals perquè no tindrem prou aules. I el primer que ens va sorgir quan ens van dir això va ser: Uau! Quina oportunitat, no? Nosaltres que tenim un Museu de Ciències Naturals, amb un equip d'investigació brutal en biodiversitat i en Canvi Climàtic, vam pensar que seria genial perquè podríem crear projectes compartits d'educació i cultura. Però quan nosaltres ho vam plantejar el que ens van dir era que volien els centres

“Si no ens avaluem, si no ens plantegem perquè hem fet el que hem fet i si ha servit d’alguna cosa, per generar algun canvi, la política cultural perd tot el sentit”
Maria Villegas

“Val la pena que tots aquells gestors o responsables de cultura pensin com a investigadors; facin recerca”
Nicolàs Barbieri

potser per fer una classe de mates. Insistíem dient que havíem d’aprofitar el fet que estiguéssim en un museu. O anar al teatre a fer classes i no plantejar-se fer alguna activitat que es vinculí directament amb la formació artística. Quan se’ns donen les oportunitats, no les estem caçant al vol.

Nicolàs: Hi ha moltes experiències de contaminació entre sistema cultural i educatiu. El problema és que les institucions educatives fa anys que fan el mateix, les maneres de fer d’escoles i equipaments culturals estan anquilosades. S’ha d’impulsar una política estructural de lluita contra la desigualtat no només a partir de petites experiències, no només per convèncer la directora d’una escola i a veure què aconseguim, sinó per plantejar un marc de treball cultural i estructural per a tota una ciutat, o un país.

Maria: El que ens falta, pel que fa a la cultura, és que des de dalt hi hagi una creença real per fer quelcom estructural i creure’ns que això és un pilar fonamental de la nostra societat. Si els joves consideren que un equipament cultural és un espai de socialització, el que hem de fer és aprofitar-ho. No apartar-los perquè molesten, sinó aprofitar la seva presència per començar a trencar desigualtats. No tothom ha d’ocupar els equipaments culturals d’una manera o altra.

Les administracions locals han de ser cautes o és hora de ser valentes i transformadores?

Maria: Hem de ser valentes, i esprémer la creativitat al màxim. Sí, la creativitat de la cultura ha de ser transformadora, ara més que mai. Però com a responsable de l’Administració pública una part de cautela i prudència l’hem de tenir per què ens dediquem a gestionar recursos públics. També hem de ser prudents amb les mesures sanitàries, no assumir riscos en el fet sanitari. Però en el fet creatiu no hem de ser prudents. S’ha de ser valenta en fer valdre

la cultura, en dir que això és important. I la manera de retrobar-nos ha de passar per la cultura.

Precisament aquest juliol a Granollers tindrà lloc el cicle cultural *Segueix la cultura*. Quin és el propòsit final d’aquesta proposta cultural d’estiu?

Maria: Volíem una programació cultural que fos transversal, conjunta, per a tots els públics, però que ens permetés començar a provar coses, sobretot portar la cultura als espais públics. Aprofitem l’Obert x Vacances que era una programació de Roca Umbert i treballar conjuntament amb altres equipaments. Roca Umbert és un equipament que ja el tenim com a espai públic, que té uns carrers que permeten d’alguna manera semblar que estem a l’espai públic però com si fos un espai tancat. La programació ha estat consensuada amb els residents de Roca Umbert, amb els altres equipaments culturals, amb centres cívics, els museus o el cinema. El *Segueix la cultura* vol aglutinar-ho tot i ser aquesta finestra per poder retrobar-nos amb la cultura. És una manera de dir, “Ei, que estem aquí, que la cultura segueix”. Que la cultura està aquí i no marxarà.

Parles de conquistar l’espai públic. Com s’ha de fer això?

Nicolàs: Qualsevol espectacle de carrer ho ha de fer des del conflicte, fixar-se en els problemes de carrer, en les necessitats de les persones. La manera d’arribar a gent diferent ha de ser a partir del tractament de les seves problemàtiques. I per això val la pena que tots aquells gestors o responsables de cultura pensin com a investigadors; facin recerca. Nosaltres en col·laboració amb diversos ajuntaments hem repensat activitats per a la ciutadania, centrades en les seves problemàtiques socials i a partir d’aquí van donar una resposta creativa i artística. Però un altre fet molt important està en l’avaluació per saber si s’ha aconseguit l’objectiu, si hem transformat.

Maria: Si no ens avaluem, si no ens plantegem perquè hem fet el que hem fet i si ha servit d’alguna cosa, per generar algun canvi, la política cultural perd tot el sentit. Simplement l’hem llançada i si hem transformat bé i si no també. Doncs no, avaluem el que hem fet per veure si ho hem fet bé i, si es pot, reproduir-ho. O sinó, millor val la pena reconduir-ho.

La cultura ha de ser més transversal i ha de buscar la integració d’altres col·lectius professionals?

Nicolàs: Quan penso en polítiques culturals, penso en aquest sentit també. Per exemple, l’Agència de Salut Pública de Barcelona fa polítiques culturals. Tiren endavant projectes que tenen a veure amb memòria, salut, acció comunitària, representació artística, que suposa un projecte de salut en alguna comunitat concreta. És política cultural i sense contactar amb cap institució formal cultural. La cultura serà molt més rica en el moment en què consolidem aquesta idea de què altres també poden fer polítiques culturals. No sols es tracta de fer polítiques culturals en un àmbit. Es pot treballar conjuntament.

Maria: Aquests projectes s’han de potenciar, però ara de moment són unidireccionals. És a dir, des de l’equipament cultural ens plantegem treballar amb pal·liatius o amb trastorns mentals. O des de les institucions sanitàries es plantegen engegar projectes que podien interrelacionar-se amb l’art i la música. I ens falta el punt d’iniciar junts aquests projectes. Algú ha de tenir la idea, però s’ha de trobar l’espai per iniciar el projecte tots plegats. Sempre es comencen des de la parcel·la de cadascú i no en comunitat.

Nicolàs: S’ha d’evitar aquesta mirada instrumental: portar els nens al museu i fer els teus números i dir que ja he fet cultura i educació. Això no transforma ni les maneres d’educar ni les maneres d’entendre el rol del museu.

Els nombres canten

Josep-Maria Roger

En els estudis superiors i en el món professional sembla valorar-se cada vegada més no la distinció sinó la conjunció de lletres i ciències. Per entrar a les millors escoles de negocis es demana una bona nota en l'examen del GMAT (Graduate Management Admission Test), una prova que va començar als EUA i que s'ha adoptat per a l'ingrés a aquestes escoles de tot el món. Es tracta d'un test fet en anglès, adaptatiu, personalitzat -no n'hi ha dos d'iguals-, ja que un algoritme formula les preguntes en funció de les respostes anteriors. L'objectiu és conèixer les capacitats de l'aspirant: el seu raonament científic, verbal, matemàtic, la interpretació de gràfics, la resolució de problemes...

L'anunci per al curs 2020-21 de la doble titulació en Matemàtiques i Música entre la Universitat Politècnica i l'Escola Superior de Música de Catalunya va en aquesta línia. Aquells alumnes que ho desitgin no hauran d'escollir entre una via o l'altra sinó que podran optar a fer-les totes dues. Una circumstància que en els conservatoris es viu amb

especial intensitat en el moment en què coincideix el segon curs de Batxillerat i el sisè de Grau Professional per part dels alumnes amb capacitats per seguir estudis superiors tant de música com d'una altra carrera, i dubten què triar. Feliçment, ara s'obre una porta a una de les fórmules educatives més creatives: l'adaptabilitat del sistema a l'alumne. Mai ha fet nosa a un músic compartir coneixements matemàtics o d'arquitectura, filosofia...etc., ni a la inversa, i treballs científics com els de Robert Zatorre i Stefan Koelsch així ho corroboren.

L'expectativa i l'interès que genera la connexió de coneixements en la societat i en el món acadèmic ve de lluny. També a Granollers. En els darrers anys al Conservatori s'han organitzat diverses jornades sobre aquesta qüestió i actualment segueix fent-se un taller per a escolars dins el programa educatiu de la Fundació "la Caixa" per connectar música i matemàtiques que va originar-se en aquesta ciutat. Durant el curs escolar 2003-04, des del Centre Cultural

vam endegar amb Josep Guallar, col·lega a l'Escola M. de Música J. M. Ruera, i la responsable del Centre, Pruden Panadès, un taller per a grups-classe de secundària titulat *Quan els nombres canten* que en els cursos següents es va estendre per Catalunya -ara també per l'Estat-, i que és sol·licitat pel professorat d'ambdues disciplines, comptant amb l'assistència d'algun departament íntegre de matemàtiques. El propòsit és compartir dues matèries molt afins -ja formaven part de l'educació de la Grècia antiga i del quadríum medieval- relacionant aspectes comuns dels nombres i els sons com ara les mitjanes de Pitàgores i l'harmonia, l'aritmètica del ritme o la proporció àuria i la forma d'una obra musical. Nombres que expliquen els acords, ritme, melodia i l'estructura de la música.

Els proposo escoltar un exemple d'això en una breu i deliciosa troballa musical com el Preludi núm.4 en mi menor per a piano de Chopin. Deixin-me aclarir que un preludi musical és una peça breu que va néixer com a improvisació prèvia al concert de clavicèmbal (*prae-ludus*, abans del joc) per familiaritzar-se amb l'instrument. Aquest preludi comença amb una melodia amb acompanyament d'acords de ritme regular que fa una frase llarga descendent que destilla molta tristesa mentre evoluciona lentament cap a un final inevitablement tràgic. Just quan sembla arribar el moment greu, la mateixa melodia és represa amb un aire nou, imprevist, fet amb un subtil canvi d'harmonies que comporta paulatinament una transformació del caràcter de l'obra repuntant fins a un punt culminant que duu, ara sí, a un final serè i esperançat. Un clímax expressiu que de manera natural cau molt a prop de la proporció àuria, la regla d'or, l'estructura perfecta. Aquí rau la gran força de l'associació de la raó amb l'emoció, del cor i el cervell a l'una. Plató a *La República* presenta la dialèctica com a síntesi del conjunt de coneixements, el saber més elevat. Potser el test de tests.

Formes noves...

Els mesos de confinament han estat difícils, però a la vegada enriquidors. D'entrada com a escola de teatre va ser un xoc, jo mateixa vaig creure que no seria possible fer classes de teatre online, mai ens ho havíem plantejat, i esperàvem que durés el mínim possible. Però en veure que la situació anava per llarg, i després del primer sotrac, només ens quedava mirar endavant, acceptar la situació, deixar de lamentar-se; posar en marxa la imaginació, i actuar, que és el que fem al teatre. Sortir de la zona de confort no és fàcil, però a la llarga sempre en treus coses positives, t'obliga a repensar una nova manera de fer, i ens n'hem sortit prou bé. Evidentment la complicitat i l'esforç del professorat i dels alumnes ha estat indispensable, més que mai hem fet un treball d'equip. És veritat que amb els grups dels més petits, ens ha estat impossible buscar una manera de treballar, l'escola és petita i els nostres recursos, limitats. Cal tenir en compte que els més petits no tenen autonomia a l'hora de connectar-se a les xarxes i les dinàmiques de treball són molt grupals. Però sabent el que hem après, si cal tornar a afrontar una situació com aquesta, estarem preparades. No obstant això, la presencialitat, el cos a cos, sempre és un valor al qual no volem renunciar.

Reaccionar, Reformular, Reinventar: Crear, ara i abans

Sí, els moments de crisi, ens provoquen por i desconcert. La sensació que allò que hem construït se'n va a norris, només ens deixa un camí, reformular-nos, i això ens

permet créixer i avançar. La situació de les arts escèniques no ha estat mai fàcil, i ens hem hagut d'inventar i reinventar constantment, sobretot les petites companyies, les sales de petit format, teatres privats i també les escoles de teatre, tantes vegades oblidades. La nova normalitat: distanciament, és l'antítesi de les arts en viu i ens ho posa encara més difícil, però hem de passar a l'acció. L'art i la cultura són un dret essencial i absolutament necessari, repensar-nos però també posar en valor tot allò que ja és.

Posar en valor allò que ja és

L'art té un poder transformador, hi crec cegament. Parlaré del teatre, que és la meva disciplina artística, a la qual em dedico des de fa de vint-i-quatre anys professionalment, com a directora i pedagoga teatral. Quan entres a un teatre com a espectadora, vius una experiència única i irreplicable, perquè és un art en viu, només que en un instant alguna cosa del que estàs veient et faci reflexionar, emocionar, enfadar... ja no ets la mateixa persona que ha entrat, has viscut una nova experiència, s'ha produït un canvi en tu i els canvis individuals produeixen canvis socials. Si parlem de pedagogia teatral, la transformació pot ser encara més gran. En el teatre l'eina de treball som nosaltres mateixes, el nostre cos, les nostres emocions, els nostres pensaments. L'educació a la qual estem acostumats, generalment ens dissocia, l'aprenentatge teatral passa per la unificació de les tres parts, es converteix en un viatge de creixement personal a la vegada que aprenem a fer teatre. Analitzem la vida, a través dels personatges que interpretem: qui són? què fan? perquè fan el que fan? La feina de l'actor és acostar-se al personatge, entendre'l, mai jutjar-lo, veure i entendre els diferents punts de vista, acostar-nos al que no ens agrada i al que ens fa por, i això ens transforma. Fa molts anys una alumna em va dir "El què he après fent teatre és a mirar el món de manera diferent, amb uns altres ulls". He vist alumnes transformar-se en un any; el teatre és una eina pedagògica molt potent, no només pels alumnes que participen en les classes sinó pel seu entorn més proper. En Carlos era un alumne que vaig tenir fa molts anys, a l'inici de la meva carrera professional, ningú entenia perquè s'havia apuntat a teatre, mal estudiant, conflictiu, la

direcció de l'institut em va posar en antecedents. Si als personatges d'una obra de teatre no els he de jutjar, per què en ell o als seus antecedents, sí?, vaig pensar. Després de mesos de treball i molta paciència, cal dir-ho, en Carlos va acabar sent el líder del grup, un nou espai, una nova oportunitat. El dia de la funció, els companys de classe i professors del centre no s'ho podien creure, ell a dalt de l'escenari, interpretant i a més a més molt bé. Ell va trobar un espai en l'entorn educatiu (extraescolar) que li va permetre altres vies d'expressió i sentir que sí que podia, que si volia, podia. I el seu entorn va conèixer un Carlos que fins aquell moment desconeixia, perquè quan en una comunitat t'atorguen un rol, és molt complicat sortir-se'n si no es creen nous espais, llenguatges, i dinàmiques de treball. I us he de dir que hi ha hagut molts Carlos al llarg de la meva vida professional.

Ho cridem, tal vegada amb vehemència

Aquesta transformació no es dóna només en el teatre, sinó en totes les disciplines artístiques. Cal reivindicar el seu dret i la seva necessitat. Per això les institucions i els agents artístics hem d'assumir cadascú la nostra responsabilitat. Els primers dotant de recursos econòmics la producció artística i la formació en les arts, i els altres buscant fórmules per adaptar-nos a aquesta nova situació i estar a l'alçada de les necessitats socials. El moment ens demana ser creatius, més que mai, generar noves formes per afrontar aquest nou paradigma. Cal tenir coses a dir, que l'art sigui un espai de provocació i, reflexió pel canvi, que formi part de l'educació sense excuses, de manera plena i donant-li el lloc que li pertoca.

La veu del públic

Volem saber quina és l'opinió del públic d'Escena grAn sobre com imaginarien un món sense creativitat. Això és el que ens han contestat:

T'imagines un món sense creativitat?

Montserrat Bellot Espinós (74)
Granollers

Mai, no me l'imagino! És més, aquests mesos la música i el teatre m'han fet molta falta. No concebo un món sense ells, les altres coses es poden substituir però no les arts escèniques. No li donem la importància suficient als músics, però la música ha existit sempre. Si ens traguessin la música, el món es moriria de pena. I la gent no es fa càrrec perquè la tenim a mà. Si no la tinguéssim ens faria igual de falta que poder respirar.

Alberto Parrilla Zapata (62)
Palau-solità i Plegamans

Jo penso que la creativitat és una expressió de la llibertat individual en tots els sentits, no només interna, sinó també externa. Repetir o copiar està molt bé, si es fa bé, però sempre s'ha d'afegir, crear alguna cosa més, això és el que la fa única. Si féssim el que els altres fan no seria l'essència d'un mateix, seria la dels altres. La vida sense creativitat seria molt gris i trista. De fet, si no hi ha creativitat, no hi ha vida.

Anna Clot Garrell (33)
Granollers

Diria que un món sense creativitat és impossible, perquè imaginar qualsevol món, fins i tot la distòpia més terrible, implica creació. El món que ens ha tocat viure sembla que en va ple, de creativitat, ja que sovint es presenta com una exigència de mercat. Ara bé, la creativitat diria que és més que això quan té a veure amb la imaginació i amb la capacitat de pensar-nos i habitar-nos en aquest món d'infinites maneres possibles. També de cercar maneres d'entomar i de poder reflexionar aquelles realitats més crues.

La veu d'Escena grAn

Laura Llamazares, Programadora del Teatre Auditori de Granollers

Entenc la creativitat no només com la capacitat d'imaginar les coses de manera diferent, sinó també de cercar dins teu tot allò que pots arribar a oferir, de créixer emocionalment, com a persona. En la meva experiència les arts escèniques van potenciar la meua creativitat en aquests dos sentits. La dansa, el teatre i el circ em van ajudar a parlar en públic, a no tenir vergonya i creure que si tot no és possible, com a mínim s'ha d'intentar. Per tant, és lògic que la creativitat sigui considerada socialment i professionalment. En canvi, sovint tinc la impressió que en l'educació més formal s'han fet passos molt importants en les darreres generacions però resta molt lluny de ser un sistema creatiu. La majoria dels infants acaben treballant-la sigui a casa o en activitats fora de l'escola.

Martí Pujadas, Membre de l'Associació Cultural

La creativitat, sense ser-ne conscients, és segurament una de les poques coses que ens acompanyen cada dia i durant tota la vida. Un pensament abstret, un somni despert, una petita al·lucinació. La majoria de nosaltres ens llevem cada dia al mateix llit, esmorzem a la mateixa taula i agafem els mateixos carrers per anar a treballar. Carrers que, hores més tard, ens transporten altra vegada de camí a la mateixa llar, on obrim la mateixa porta amb les mateixes claus i esperem acabar el dia amb una estona tranquil·la al mateix sofà. La creativitat de cadascú, és en la repetició que es desvia, que juguem a variar conscientment o inconscient. Les companyies, els actors, els directors, ballarins, músics, realitzadors s'alimenten dels somnis d'aquesta quotidianitat i són precisament aquests, quan els fem nostres en la foscor d'una sala, que ens connecten amb allò que veiem. Perquè allò que ens emociona, ens commou, ens diverteix o ens embogeix, segurament, ho hem viscut alguna vegada.

LAVEU

Equip d'Escena grAn:

Carles Ribell
Carme Ramon
Clara Martínez
Eva Chaparro
Laura Llamazares
Lidia Garcia
Maria Carme Espejo
Maria José López
Martí Pujadas
Miquel Fusté
Montserrat Casas
Montserrat Homs
Noelia Romero
Quico Viaplana
Sandra Arisa
Sílvia Emilio
Sílvia Giró
Susana Mateo
Tracy Sirés
Vicenç Sáez

Amb la participació de:

Teatre Auditori de Granollers
Carrer Torras i Bages, 50
Tel. 938 405 121
www.teatreauditoridegranollers.cat

LLEVANT
TEATRE
Carrer Ponent, 58-60
Tel. 938 498 167
www.llevanteatre.cat

rocaumbert f.a.
Sala de concerts Nau B1
Carrer Prat de la Riba, 77
Tel. 938 619 441
www.rocaumbert.cat

Carrer Barcelona, 8
Canovelles
Tel. 938 468 054
www.canovelles.cat/canpalots

Roda
d'Espectacles Infantils
Associació Cultural (entitat)
Casa de Cultura Sant Francesc
Carrer Antoni Espí i Grau, 1
Granollers
Tel. 938 615 598
www.acgranollers.cat

Amb el suport de:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

 Diputació
Barcelona | Àrea de Cultura

 GOBIERNO
DE ESPAÑA
 MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE
 inaem
INSTITUTO NACIONAL
DE ADMINISTRACIÓN DE EMERGENCIAS